

Ένα Διαφορετικό Είδος Χώρου

Λώρενς Νιούι

Καλησπέρα φίλοι και καλωσορίσατε στο Φεστιβάλ του Ζυγού. Η τονική σκέψη του Ζυγού για τον εργάτη του εσωτερισμού είναι "Εκλέγω τον δρόμο που οδηγεί μεταξύ των δύο μεγάλων γραμμών δύναμης", κι εδώ απεικονίζεται φανερά η ενεργητική φύση της πνευματικής ζωής που βρίσκεται μεταξύ των δύο μεγάλων πόλων, του πνεύματος και της ύλης. Είναι ανάμεσα στα δυο αυτά σημεία που ο εσωτερικός εργάτης πρέπει να μάθει να στέκει, σε μια κατάσταση δυναμικής έντασης που θα σχετίζεται το ένα με το άλλο μέσω του δημιουργικού νου.

Βαθιά μέσα στην ανθρώπινη ψυχή η διαμάχη μεταξύ πνεύματος και ύλης μαίνεται, βρισκόμενη μπροστά στην ανάγκη για μεσολάβηση από τον φωτισμένο νου. Και μέσω της εξελικτικής διαδικασίας κάθε ανθρώπινο όν μαθαίνει αργά και οδυνηρά πώς να το πραγματοποιεί, μέχρις ότου έρθει η ώρα που επιτυγχάνεται αρμονία και κερδίζεται η ελευθερία από τον κύκλο της επαναγέννησης. Στον επόμενο γύρο της συστημικής προσπάθειας η σύνθεση αυτή που επιτεύχθηκε στην συνείδηση θα αποτελεί το σημείο εκκίνησης για περαιτέρω πρόοδο. Νέα χαρακτηριστικά του πνεύματος και της ύλης θα αποκαλυφθούν τότε, προκαλώντας εκείνο τον υπερανθρώπινο νου να τα ενώσει σε ένα ανώτερο κραδασμικό επίπεδο, ώστε μέσω αυτής της διαδικασίας να επιτευχθεί μια ακόμη μεγαλύτερη διεύρυνση συνείδησης.

Αυτό είναι ένα θέμα γύρω από το οποίο θα δομήσουμε μια ομαδική σκεπτομορφή για να εργαστούμε με τον αποψινό μας διαλογισμό. Όμως προτού προχωρήσουμε, ας κάνουμε για λίγο μια παύση για να συγκεντρώσουμε τις σκέψεις μας σε ένα σημείο έντασης και να εκφωνήσουμε στη συνέχεια όλοι μαζί τη Βεβαίωση του Μαθητή:

*Είμαι ένα σημείο φωτός μέσα σ' ένα μεγαλύτερο Φως.
Είμαι ένα νήμα στοργικής ενέργειας μέσα στο ρεύμα της θείας Αγάπης.
Είμαι ένα σημείο θυσιαστήριου Πυρός, εστιασμένο στην πύρινη Θέληση του Θεού.
Κι έτσι στέκω.*

*Είμαι ένας δρόμος, στον οποίο οι άνθρωποι μπορούν να βαδίσουν.
Είμαι μια πηγή δύναμης, που τους επιτρέπει να στέκουν.
Είμαι ένα φως που φέγγει στο δρόμο τους.
Κι έτσι στέκω.*

*Και στέκοντας γυρίζω
Και έτσι βαδίζω τους δρόμους των ανθρώπων
Και γνωρίζω τους δρόμους του Θεού.
Κι έτσι στέκω.*

ΟΜ

Στη σύγχρονη υλιστική τάση δεν υφίσταται οικουμενική αναγνώριση του πνεύματος. Η ορθόδοξη κοσμολογία θεωρεί ότι η Ζωή αναδύθηκε τυχαία μέσα από την ύλη, ενώ η γνωστική νευροεπιστήμη αντιμετωπίζει τη συνείδηση ως ψευδαισθήση. Η εντύπωση αυτή για την συνείδηση προκύπτει από πειράματα που δείχνουν ότι ο εγκέφαλος χρειάζεται αρκετές εκατοντάδες χιλιοστά του δευτερολέπτου για να επεξεργαστεί και να ερμηνεύσει ένα αισθητήριο ερέθισμα. Κατά συνέπεια, στις συζητήσεις μεταξύ δύο ατόμων, ο καθένας ουσιαστικά ανταποκρίνεται σε αυτό που ο συνομιλητής του λέει προτού προλάβει να ολοκληρωθεί η εγκεφαλική δραστηριότητα που σχετίζεται με την λειτουργία της ομιλίας. Το συμπέρασμα είναι ότι ο διάλογος λαμβάνει χώρα ασυνείδητα, καθώς ανταποκρινόμαστε ο ένας στον άλλο, προτού ο εγκέφαλός μας επεξεργαστεί αυτό που ειπώθηκε, ενώ διατηρούμε την ψευδαισθήση ότι έχουμε τον έλεγχο. Με άλλα λόγια, η συνείδηση είναι φαινομενική, πρόκειται δηλ. για μια ονειρική κατάσταση μέσα στην αναταραχή που δημιουργείται καθώς τα σωματίδια της ύλης βρίσκονται σε κίνηση.

Αυτό είναι το παράδοξο συμπέρασμα ορισμένων από τα πιο κοφτερά μυαλά στον κόσμο, μεταξύ εκείνων που θεωρούν την ύλη ως την κυρίως πραγματικότητα. Εξίσου ανεπαρκής, ωστόσο, είναι η στάση όσων αρνούνται την ιερότητα της ύλης μέσα από μια φονταμενταλιστική θρησκευτική ή μυστικιστική προσέγγιση, και οι οποίοι, παραμερίζοντας τη λογική δεν αντιμετωπίζουν με διάκριση τις πνευματικές τους εμπειρίες. Εκείνοι που επιζητούν να έρθουν σε μια πιο εξισορροπημένη αντίληψη της πραγματικότητας στέκουν μεταξύ των δύο αυτών άκρων, συνηχώντας με την μεγάλη αλήθεια ότι το πνεύμα και η ύλη είναι ουσιαστικά το ίδιο, μια πνευματική ουσία που κραδαίνεται σε διαφορετική συχνότητα. Σύμφωνα με τα λόγια της Έλενα Μπλαβάτσκι: «Υλη είναι πνεύμα στο χαμηλότερο σημείο της κυκλικής του δραστηριότητας και πνεύμα είναι ύλη στο ανώτατο.»

Υπό αυτή την εσωτερική οπτική, σε ό,τι αφορά το συνεχές του πνεύματος, οι επιστημονικές έρευνες για την συνείδηση μπορούν να προσφέρουν ορισμένες χρήσιμες εννοήσεις. Η συνείδηση πράγματι αναδύεται μέσα από την ύλη από τη στιγμή που η οργάνωσή της φτάσει ένα ορισμένο πεδίο σύνθεσης. Κάτι τέτοιο δεν συνεπάγεται, ωστόσο, πως η υποκείμενη της συνείδησης δύναμη της ζωής δημιουργείται αυτόματα σε αυτό το σημείο, εφόσον η ύλη αυτή καθεαυτή σφύζει από ζωή και η συνείδηση λανθάνει εντός της. Η αλήθεια είναι, ότι μόνο όταν η σύνθεση φτάσει σε ένα συγκεκριμένο σημείο γίνεται η ύπαρξη της συνείδησης αντιληπτή και μπορεί να διερευνηθεί με επιστημονικά μέσα. Εκτός τούτου, όμως, μια καλή γεφύρωση μεταξύ υλικών και πνευματικών αντιλήψεων μπορεί να ανευρεθεί στις σκέψεις του Μπέρτραντ Ράσελ, του μεγάλου γνωστικιστή φιλόσοφου, που υποστήριξε ότι η συνείδηση υπάρχει όχι μόνο στο φυσικό, αλλά και στο μη-φυσικό, αντιληπτικό χώρο. Με άλλα λόγια, δεν βρίσκεται στον ίδιο τύπο διάστασης με το πνεύμα-ύλη.

Για να αναδείξουμε το σκεπτικό πίσω από αυτή την ιδέα, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το απλό παράδειγμα του πώς βλέπουμε το δάκτυλό μας. Όταν η εικόνα του δακτύλου μας πέφτει στον αμφιβληστροειδή, ψηφιοποιείται αμέσως σε μια σειρά ηλεκτρικών παλμών που διατρέχουν το απόλυτο σκότος στο εσωτερικό των νευραξόνων και καταλήγουν στον εγκέφαλο. Περιέργως, όμως, η εικόνα τότε εμφανίζεται ως δια μαγείας στον εγκέφαλο σαν ένα εικονικό αντικείμενο, ενώ επιπρόσθετα δημιουργείται η ψευδαίσθηση ότι δεν βρίσκεται μέσα στον εγκέφαλό μας, αλλά εκτός της κεφαλής μας.

Ο εγκέφαλός μας προχώρησε στην ανάλυση του φωτός που αντανακλάται από το δάκτυλό μας και το πρόβαλε πίσω στην πηγή του. Η κρίσιμη ερώτηση τότε είναι, πού βρίσκεται η πραγματικότητα – μέσα στο κεφάλι μας ή έξω από αυτό, όπως νομίζουμε ότι βρίσκεται; Εκείνοι που υποστηρίζουν την επιχειρηματολογία του Μπέρτραντ Ράσελ λένε πως τίποτα από τα δύο – η δυναμική της συνείδησης συμβαίνει σε ένα διαφορετικό είδος χώρου, παράλληλου με τον αντικειμενικό φυσικό χώρο λειτουργίας.

Ο Δρ. Πίτερ Ουάλινγκ, Αναισθησιολόγος στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου του Μπάιλορ στο Ντάλας, ο οποίος ερευνά την δυναμική της συνείδησης, επεκτάθηκε επ' αυτού περαιτέρω. Το έκανε, εξετάζοντας τις διακυμάνσεις της ροής του ηλεκτρικού ρεύματος μέσα στα εγκεφαλικά κύτταρα και αντιμεταθέτοντας τα δεδομένα της μεταβαλλόμενης δυναμικής τους σε γεωμετρική αναπαράσταση. Από το φαινομενικό χάος της δραστηριότητας των εγκεφαλικών κυμάτων βρήκε μια δομημένη γεωμετρία, η οποία διαμορφώνεται αθόρυβα πίσω από την λειτουργία της συνείδησης. Ανακάλυψε, επίσης, ότι κάποια μοτίβα επαναλαμβάνονται, τείνοντας σε ορισμένα συγκεκριμένα γεωμετρικά αρχέτυπα, γνωστά στα μαθηματικά σαν θεωρία του χάους και επονομαζόμενα «ελκυστές φράκταλ (fractal)». Η ανακάλυψη φαίνεται να οδηγεί προς την ύπαρξη μιας αφηρημένης μαθηματικής διάστασης μέσα στην οποία η συνείδηση λειτουργεί και εξελίσσεται. Ο Δρ. Ουάλινγκ πιστεύει πως καθώς οι αισθητήριες εντυπώσεις από τον εξωτερικό κόσμο φτάνουν στον εγκέφαλο με μορφή ηλεκτρικών σημάτων, ο εγκέφαλος τις μεταφέρει σε μια ανώτερη διάσταση δομής σε μη-φυσικό χώρο, στον οποίο αυτό χώρο η γεωμετρία αποτελεί τη βάση της συνειδητής σκέψης.

Ένα σημαντικό μέρος της θεωρίας αυτής βασίζεται σε αυτό που ονομάζεται συγχρονισμός κυμάτων γάμα μέσα στον εγκέφαλο. Οι νευροεπιστήμονες γενικά συμφωνούν ότι η μέτρηση αυτή της εγκεφαλικής δραστηριότητας αντιπροσωπεύει με τον καλύτερο τρόπο την συνείδηση. Ο συγχρονισμός των γάμα κυμάτων συμβαίνει όταν η συχνότητα διέγερσης των νευρώνων φτάνει τα 40 -100Hz με έναν εννοηστρωμένο τρόπο στο σύνολο του εγκεφάλου, όπου όλα τα διαφορετικά δεδομένα που εισέρχονται στον εγκέφαλο μπαίνουν σε συγχρονισμένη δραστηριότητα. Έρευνα σε ασθενείς που συνήλθαν από αναισθησία το επιβεβαιώνει, καθώς η ανάκτηση της συνείδησης συνδυάζεται με την άνοδο των κυμάτων γάμα και τελικά φτάνει στο σημείο όπου η λογική σκέψη γίνεται ξανά δυνατή.

Περαιτέρω έρευνα δείχνει ότι όσο περισσότερο το υποκείμενο είναι ικανό να συγκεντρώσει την σκέψη του, τόσο μεγαλύτερος ο συγχρονισμός γάμα στην ηλεκτρική δραστηριότητα του εγκεφάλου. Ερευνητές του Πανεπιστημίου του Ουισκόνσιν-Μάντισον ανακάλυψαν ότι οι μοναχοί του Βουδισμού Ζεν κατά τον διαλογισμό παρουσιάζουν εκπληκτικό συγχρονισμό του εγκεφάλου σε αυτή την συχνότητα. “Κατά την διάρκεια του διαλογισμού οι μοναχοί παρήγαγαν εξαιρετικά μεγάλης έντασης κύματα γάμα με μεγάλο εύρος συγχρονισμού, όπου τα κύματα από ξεχωριστές περιοχές του εγκεφάλου έρχονταν σε ταυτόχρονο βηματισμό. Αυτό έδειξε, ότι για την πνευματική αρμονία απαιτείται συντονισμός των κατά τα άλλα διασκορπισμένων ομάδων νευρώνων.”¹

Η μελέτη του Δρ. Ουάλινγκ, στην δυναμική της συγχρονικότητας των κυμάτων γάμα, μόλις πρόσφατα έγινε δυνατή χάρη στην βελτιωμένη απόδοση των δεδομένων από υπολογιστές, έτσι ώστε η πρόκληση έγκειται πλέον στο να μπορέσουμε να δούμε πώς η γεωμετρία της συνείδησης στον αντιληπτικό χώρο συνδυάζεται με την γεωμετρία του εγκεφάλου στον αντικειμενικό χώρο. Και ένα καλό σημείο εκκίνησης είναι αυτό που μοιράζονται από κοινού, δηλ. η φράκταλ γεωμετρία τους. Το φράκταλ είναι ένα γεωμετρικό πρότυπο που επαναλαμβάνεται σε διαρκώς φθίνουσα κλίμακα, παρουσιάζοντας ανομοιόμορφα σχήματα και επιφάνειες, που δεν εμφανίζονται στην κλασική γεωμετρία. Αυτή η ιδιότητα των φράκταλ είναι γνωστή σαν "αυτο-ομοιότητα". Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το δέντρο.

Το δέντρο αναπτύσσεται επαναλαμβάνοντας την απλή διαδικασία της διακλάδωσης, που σημαίνει ότι ένα μικρό τμήμα του δέντρου, όπως ένα κλαράκι, έχει το ίδιο γενικό σχήμα με ένα μεγαλύτερο τμήμα, όπως το κλαδί, το οποίο με τη σειρά του είναι όμοιο στην κατασκευή με ολόκληρο το δέντρο. Επιστημονική έρευνα έχει δείξει ότι ο εγκεφαλικός φλοιός έχει τη φύση φράκταλ, που σημαίνει ότι μικρότερες δομές εντός του παρουσιάζουν το ίδιο γενικό μοτίβο φλοιού σε όλες τις χωρικές αναλογίες.²

Όπως ανακάλυψε ο Δρ. Ουάλινγκ, η δυναμική της συνείδησης είναι επίσης φράκταλ στη φύση της, κι έτσι το σημείο όπου τα πεδία της συνείδησης και της ύλης αλληλο-επικαλύπτονται στηρίζεται σε κάποιου τύπου φράκταλ γεωμετρία. Η συνείδηση χρειάζεται συμπαθητικού τύπου λήψη ή σταθμούς επαφής με την ύλη ώστε να μπορέσει να δεχτεί επικοινωνία από τον αντιληπτικό χώρο και να αποστείλει αντικειμενική πληροφορία πίσω σε αυτόν, και αυτή η ανταλλαγή επικοινωνίας συμβαίνει μέσω του φράκταλ μοτίβου που βασίζεται στα εξάγωνα. Το πρώτο εξαγωνικό μοτίβο βρίσκεται σε ένα σημείο του εγκεφάλου που είναι υπεύθυνο για την μνήμη και τον προσανατολισμό, τον ενδορινικό φλοιό. Όταν σχεδιάζεται ένα γράφημα του τρόπου με τον οποίο αυτοί οι νευρώνες πυροδοτούνται στα πειραματόζωα καθώς κινούνται στον χώρο, διαπιστώνεται πως ο συγχρονισμός τους πραγματοποιείται σε εξαγωνικά μοτίβα.

Τα ζώα και οι άνθρωποι διαθέτουν μια εξαγωνική χωρική αναπαράσταση του περιβάλλοντος χώρου. Αυτό συμφωνεί με την εσωτερική αντίληψη, μιας και ο αριθμός 6 σχετίζεται με την μορφή και την εκδήλωση. Καθώς τα κατώτερα τρία πεδία του ηλιακού συστήματος σχηματίζουν την φυλακή του ανθρώπου, το 666 θεωρείται ο αριθμός του υλισμού, ο αριθμός της κυριαρχίας του κατώτερου νοητικού, αστρικού και φυσικού κόσμου, πριν τη διαδικασία αναπροσανατολισμού στις ανώτερες σφαίρες.

Οι ίδιες εξαγωνικές διατάξεις ανακαλύπτονται σε ενδότερα πεδία μέσα στον ενδορινικό φλοιό, αν και σε πιο λεπτοφυή κλίμακα. Το εσωτερικό των εγκεφαλικών κυττάρων έχει μια δομή γνωστή ως μικροσωληνίδια, τα οποία είναι κυλινδρικού σχήματος με εξαγωνικό πλέγμα στην επιφάνειά τους.

Αυτή η εξαγωνική επιφάνεια ταιριάζει απόλυτα με τις κινήσεις μικροσκοπικών ενζύμων σε σχήμα χιονονιφάδων, που έλκονται από αυτά με ηλεκτροστατική συγγένεια. Οι βιολογικοί αυτοί καταλύτες (γνωστοί ως CaMKII) είναι διπλά εξάγωνα, κενά. Για τον εσωτεριστή, η κενότητα της φύσης τους τα καθιστά ενδιαφέροντα και αυτό πάντα σηματοδοτεί μια ζώνη διασταύρωσης του εσωτερικού με το εξωτερικό πεδίο, ενώ στους εξαγωνικούς στροβίλους, που κάθε μια από αυτές τις πρωτεΐνες πλαισιώνει, είναι πιθανό να βρίσκεται το μυστικό της μεταφοράς της πληροφορίας από τη συνείδηση στον φυσικό εγκέφαλο. Καθώς αυτές οι μικροσκοπικές πρωτεΐνες επικάθονται στην επιφάνεια των μικροσωληνίσκων, λειτουργούν σαν εξάποδα λιπιούτητα διαστημικά σκάφη, όπου το κάθε πόδι δρα σαν ένα ‘μπιτ’ πληροφορίας, ενώ τα έξι μπιτ κάνουν ένα ‘μπάιτ’. Μέσω αυτής της αλληλοσυσχέτισης δημιουργούνται δυναμικά σχήματα στα εξαγωνικά δικτυωτά των μικροσωληνίσκων, για τα οποία μερικοί διορατικοί ερευνητές πιστεύουν, ότι αυτά ελέγχουν και συντονίζουν τα πύρινα νευρωνικά μοτίβα του εγκεφάλου.

Ένας άλλος αναισθησιολόγος, ο καθηγητής Στιούαρτ Χάμεροφ του Πανεπιστημίου της Αριζόνα και του Κέντρου Μελετών της Συνείδησης, υποστηρίζει ότι στον εγκέφαλο αυτή η διάταξη των εξαγώνων φράκταλ σε φθίνουσα κλίμακα σχετίζεται με την εμπειρία της συνειδητότητας. Η συνείδηση μπορεί να ανέρχεται και να κατέρχεται διάφορα επίπεδα μιας εγκεφαλικής ιεραρχίας τύπου φράκταλ, όμοια όπως στη μουσική κλίμακα. Στις συχνότητες μεταξύ 40 και 100 Hz ο γάμα συγχρονισμός παρουσιάζεται σαν μια διάταξη νευρωνικής ταλάντωσης. Αυτή μεταφέρεται στα 10.000 Hz στους μικροσωληνίσκους και παραπέρα σε ακόμα μεγαλύτερες κλίμακες στο επίπεδο των μεγαχέρτζ, γιγαχέρτζ ακόμα και τεραχέρτζ. Ο καθηγητής Χάμεροφ υποδεικνύει ότι όλα αυτά διαχωρίζονται μεταξύ τους από τριών μεγεθών τάξεις, οι οποίες συνιστούν για τις φράκταλ ιεραρχίες την καλύτερη κλίμακα εμφάνισης των αυτοεπαναλαμβανόμενων μοτίβων τους. Συγκρίνει, μάλιστα, αυτές τις κλίμακες οκτάβας με τα Λόκας της ανατολικής φιλοσοφίας, όπου λόκα στην Βεδική λογοτεχνία είναι ένας Σανσκριτικός όρος για τον "κόσμο". Καθώς η συνείδηση εστιάζεται στην συγκεντρωμένη σκέψη ή τον διαλογισμό, προωθούμενη προς τα κάτω στην φράκταλ ιεραρχία του εγκεφάλου, η συχνότητα των ηλεκτρομαγνητικών σημάτων αυξάνει δραματικά μέχρι που γίνεται τόσο υψηλή, ώστε μπορεί να πει κανείς ότι η συνείδηση λειτουργεί ανεξάρτητα από την ύλη του φυσικού εγκεφάλου – στον αντιληπτικό χώρο ενός από τους λεπτοφύεις κόσμους ή λόκας.

Ας επιστρέψουμε όμως στον Δρ Ουάλινγκ, εφόσον πρόκειται για την πραγματική φύση της συνείδησης, σε οποιονδήποτε κόσμο ή λόκα κι αν λειτουργεί, πράγμα που μας ξαναφέρει πίσω στην έννοια του αντιληπτικού χώρου. Η εσωτερική φιλοσοφία δέχεται ότι η συνείδηση προκύπτει από την ένωση του πνεύματος με την ύλη, οπότε δεν είναι παράλογο να θεωρήσουμε ότι υπάρχει σε ένα διαφορετικό χώρο από τα επτά πεδία που συνήθως σκεφτόμαστε σε σχέση με την επιστήμη του αποκρυφισμού.

Η συνείδηση ποτέ δεν πρόκειται να ανακαλυφθεί σαν ένα υπαρκτό "πράγμα" σε κάποια συγκεκριμένη τοποθεσία, ούτε καν στο ύψιστο νοητό πνευματικό πεδίο. Διότι σε οποιοδήποτε πεδίο κι αν λειτουργεί η ζωή, η δυναμική της συνείδησης λειτουργεί στον αντιληπτικό χώρο που σχετίζεται με εκείνο το πεδίο, σε μια διάσταση ξεχωριστή από τις άλλες. Εδώ είναι που η συνείδηση κατοικεί σε ένα απροσδιόριστο, άυλο βασίλειο μαθηματικών σχέσεων, όπου ο Θεός γεωμετρεί και η συνείδηση είναι το αποτέλεσμα, ή όπως θα το διατύπωνε ο Δρ Ουάλινγκ, η Συνείδηση είναι η Ανατομία της Ψυχής.

Η ψυχή των πάντων μπορεί να περιγραφεί σαν ένα γεωμετρικό πρότυπο που σχηματίζει ένα σημείο έντασης ανάμεσα στο πνεύμα και την ύλη, σχετίζοντάς τα από κοινού με έναν αρμονικό και δυναμικό τρόπο. Όταν οι εσωτερικές διδασκαλίες αναφέρουν ότι η Ψυχή ενός ανθρώπινου όντος εδράζεται σε ένα ανώτερο πεδίο, είναι αυτός ο αντιληπτικός χώρος του πεδίου και όχι το αντικειμενικό πεδίο καθαυτό. Η Ψυχή έχει ένα όχημα έκφρασης στα ανώτερα επίπεδα που αναφέρεται ως Αιτιατό σώμα, ένα ναό ύρινης, γεωμετρικής λαμπρότητας, ο οποίος όμως δεν είναι η ψυχή. Η ψυχή κάθε όντος –μεγάλου ή μικρού– βρίσκεται σε διαφορετικά πεδία αντιληπτικού χώρου που αντιστοιχούν στα διάφορα συστημικά πεδία δραστηριότητας πάνω στα οποία αυτή δραστηριοποιείται. Η πρόκληση για τη ζωή σε κάθε πεδίο ύπαρξης είναι να διατηρείται σε ένα σημείο έντασης στον αντιληπτικό χώρο αυτού του πεδίου, αποσπασμένη από το αντικειμενικό της περιβάλλον. Η ουσία που διαμορφώνει το φαινομενικό περιβάλλον θεωρείται ως μη-εαυτός και η συνείδηση οφείλει να ξεπεράσει την χωρίς διάκριση συγγένεια με αυτό, προκειμένου να αντιλαμβάνεται ορθά και να εξελίσσεται παραπέρα.

Η ανύψωση και εστίαση της συνείδησης σε υψηλότερα πεδία κατά τον διαλογισμό σημαίνει ότι η συνείδηση ανυψώνεται σε αυτόν τον αντίστοιχα υψηλότερο αντιληπτικό χώρο, δεν σημαίνει όμως απαραίτητα ότι τα φαινόμενα αυτού του εσωτερικού πεδίου γίνονται μεμιάς αντιληπτά. Θα υπάρχουν, ωστόσο, φευγαλέες στιγμές υψηλότερου τύπου αφύπνισης, ανάμεικτες με την συνηθισμένη εγκεφαλική συνείδηση. Η δομή της επίγνωσης είναι εκείνη που αλλάζει και αυτή η αλλαγή περιγράφεται καλύτερα με όρους ποιότητας. Ο εσωτερισμός θεωρεί την "Ποιότητα" συνώνυμη και εναλλάξιμη με την "Ψυχή", κατά συνέπεια η ποιότητα ορίζεται επίσης από την διαρκή εναλλαγή γεωμετρικών σχέσεων μεταξύ πνεύματος και ύλης στον αντιληπτικό χώρο.

Η πιο όμορφη και δυνατή ποιότητα, μέσω της οποίας αποκτά επίγνωση ο άνθρωπος, είναι η Αγάπη, η σπειροειδής δύναμη που σχηματίζει το θεμέλιο της ιερής γεωμετρίας σχετίζοντας το πνεύμα με την ύλη σε σωστές αναλογίες μέσω ενός εξαγωνικού μοτίβου. Ο διπλός αυτός έλικας της ζωοποιού δύναμης βρίσκεται παντού στην φύση των μορφών, τροφοδοτώντας και αναπτύσσοντας όλα όσα

υπάρχουν στην εξελικτική πορεία του. Η αγάπη είναι αγνή ποιότητα – καθαρή συνείδηση – η ψυχή των πάντων, κι εκείνη που σχετίζει τα νήματα του πνεύματος και της ύλης μαζί στον κορυφαίο διπλό έλικα. Η αγάπη είναι η ποιότητα που ξεδιπλώνεται στον αντιληπτικό χώρο –το προϊόν μιας εξελισσόμενης θείας γεωμετρίας της συνείδησης– και σαν τέτοια είναι το σημείο όπου σχηματίζονται τέλειες σχέσεις και αποκαθίσταται ενότητα και αρμονία με όλα όσα ζουν και αναπνέουν. Η ομορφιά στο δώρο του Ζυγού είναι ότι οι ενέργειές του κινητοποιούν την ενόρασή μας σε αυτή την διαδικασία, όπως υποδεικνύεται από την τονική σκέψη: *"Εκλέγω το Δρόμο που οδηγεί μεταξύ των δύο μεγάλων γραμμών δύναμης"*.

Καθώς προχωρούμε τώρα στον διαλογισμό μας, ας συλλογιστούμε την υψηλή συγκέντρωση και την επακόλουθη πνευματική ένταση που συνεπάγεται η εργασία μας, καθώς και τον συγχρονισμό των γάμα κυμάτων που δημιουργούμε και μεριζόμαστε σαν ομαδική υπηρεσία. Οι συγχρονισμένες μας προσπάθειες μας οδηγούν σε ένα βελτιωμένο επίπεδο συντονισμού και ευαισθησίας του ενός προς τον άλλο και με αυτές τις μέγιστες εξωπλανητικές δυνάμεις που επιζητούν να εισέλθουν στην ανθρώπινη συνείδηση αυτήν την χρονική αυτή περίοδο. Εισερχόμαστε στο αντιληπτικό πεδίο της θείας γεωμετρίας, ερχόμενοι σε επαφή με τα διάφορα πρότυπα και τις ποιότητες που συνάδουν με την ποιότητα της Αγάπης, επιζητώντας να τα φέρουμε μέχρι τις καρδιές και τις διάνοιες της ανθρωπότητας. Σύμφωνα με τα λόγια στο Μάντραμ της Ενοποίησης:

"Είθε η ψυχή να ελέγχει την εξωτερική μορφή,
και τη ζωή και όλα τα γεγονότα,
και να φέρει στο φως την αγάπη
που υπόκειται στα συμβάντα του χρόνου.

Ας έλθει το όραμα και η ενόραση.
Ας αποκαλυφθεί το μέλλον.

Ας καταδειχθεί η εσωτερική ενότητα
και ας παρέλθουν οι εξωτερικές διαιρέσεις.
Ας επικρατήσει η αγάπη.
Όλοι οι άνθρωποι ας αγαπούν."

¹*Zen Gamma* Scientific American <http://www.scientificamerican.com/article/zen-gamma/>
<http://www.scientificamerican.com/article/zen-gamma/>

² Συνείδηση: Η Ανατομία της Ψυχής. Peter T. Walling and Kenneth N. Hicks